

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Szak/17/2017
Identifikačné číslo spisu: 1017201697
Dátum vydania rozhodnutia: 20.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1017201697.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): W. alias U., nar. XX.XX.XXXX alias XX.XX.XXXX, bez cestovného dokladu, štátna príslušnosť: Indická republika, trvalý pobyt Indická republika, t.č. umiestnený v útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove, zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, Námestie slobody 12, Bratislava, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, Hrobákova 44, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného o predĺžení lehoty zaistenia číslo: PPZ-HCP-BA6-57-026/2017-AV zo dňa 06.09.2017, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Sa/82/2017-33 zo dňa 16.októbra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6Sa/82/2017-33 zo dňa 16. októbra 2017 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.
Pribeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím číslo: PPZ-HCP-BA6-57-026/2017-AV zo dňa 06.09.2017 (ďalej na účely rozsudku len „preskúmané rozhodnutie“) žalovaný podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon č. 404/2011 Z.z.“), rozhodol o predĺžení zaistenia sťažovateľa (v prvostupňovom konaní žalobca) do 06.09.2018 na čas nevyhnutne potrebný na zabezpečenie výkonu administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky a sťažovateľa ponechal v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medveďove.

2. Preskúmané rozhodnutie vychádza zo skutočnosti, že sťažovateľ bol dňa 07.03.2017 v čase o 09.55 hod na bývalom hraničnom prechode Jarovce - Kitsee vrátený na územie Slovenskej republiky z územia Rakúskej republiky v zmysle Dublinského konania, nakoľko sťažovateľ bol žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky. Žiadosť o udelenie azylu na území Slovenskej republiky bola dňa 19.10.2016 právoplatne zamietnutá ako neopodstatnená. Sťažovateľ bol následne v čase o 09.55 hod predvedený na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Bratislava, nakoľko nemal cestovný doklad ani iné oprávnenie na zdržiavanie sa na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru a jeho pobyt na území Slovenskej republiky bol neoprávnený. Žalovaný uviedol, že sťažovateľ bol prvýkrát kontrolovaný dňa 22.07.2016 bez cestovného dokladu a oprávnenia k zdržiavaniu sa na území Slovenskej republiky, resp. schengenského priestoru a dňa 03.07.2016 bol zaistený a umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Medved'ove, kde dňa 22.08.2016 požiadal o udelenie azylu na území Slovenskej republiky a dňa 23.10.2016 bol prepustený zo zaistenia. Rozhodnutím číslo PPZ-HCP-BA6-57-008/2017-AV zo dňa 07.03.2017 o administratívnom vyhostení bol žalobcovi uložený zákaz vstupu na územie všetkých členských štátov na dobu 5 rokov, v rozhodnutí nebola žalobcovi určená lehota na vycestovanie a bol vylúčený odkladný účinok, v dôsledku čoho rozhodnutie o administratívnom vyhostení sa stalo hneď po doručení žalobcovi vykonateľným. Na základe uvedených skutočností rozhodnutím číslo PPZ-HCP-BA6-57-012/2017-AV zo dňa 07.03.2017 bol sťažovateľ podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov zaistený na výkon administratívneho vyhostenia a umiestnený do Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, pričom bola stanovená lehota zaistenia do 07.09.2017. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.03.2017.

3. Žalovaný dňa 31.08.2017 obdržal žiadosť Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov č. PPZ-HCPBA6-57-023/2017-AV, v ktorej sú vedené všetky úkony, ktoré boli vykonané za účelom vystavenia náhradného cestovného dokladu pre sťažovateľa a zároveň žiadosť o predĺženie lehoty zaistenia sťažovateľa. Táto žiadosť obsahovala informáciu, že sťažovateľ odmieta spoluprácu pri potrebných úkonoch ako aj skutočnosť, že sa doposiaľ nepodarilo zabezpečiť náhradný cestovný doklad. Žalovaný poukázal na to, že v prípade sťažovateľa je potrebné predĺžiť lehotu zaistenia z dôvodu, že zastupiteľský úrad mu nevydal náhradný cestovný doklad ako aj to, že sťažovateľ dostatočne nespupracuje a je reálny predpoklad, že tento doklad bude vydaný, nakoľko o predĺženie lehoty žiada Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medved'ov, ktorý priamo zabezpečuje všetky potrebné náležitosti k reálnemu vyhosteniu sťažovateľa z územia Slovenskej republiky.

4. V zápisnici o vyjadrení číslo PPZ-HCP-BA6-57-025/2017-AV zo dňa 07.03.2017 sťažovateľ uviedol, že nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami ani nemá zabezpečené žiadne ubytovanie a ďalej uviedol, že nespupracuje pri vybavovaní jeho vyhostenia z dôvodu, že sa nechce vrátiť do Indie. Sťažovateľ sa pred vydaním rozhodnutia o zaistení k jeho podkladom, spôsobu ich zistenia, prípadne navrhol doplnenie už viac nechcel vyjadriť. Žalovaný ďalej poukázal na to, že doterajšie konanie sťažovateľa dokazuje, že nerešpektuje medzinárodné právne predpisy a zmluvy, ktoré upravujú pohyb štátnych príslušníkov tretej krajiny.

5. Žalovaný skúmal aj možnosť uloženia menej závažného prostriedku ako zaistenia a zistil, že sťažovateľ nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko nedisponuje žiadnymi finančnými prostriedkami a taktiež nedisponuje žiadnymi ubytovaním na území Slovenskej republiky.

6. Žalovaný uviedol, že predĺžil dobu zaistenia v súlade s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov, nakoľko v prípade sťažovateľa účel jeho zaistenia stále trvá. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej so štátnymi orgánmi Indickej republiky, prípadné nepredvídateľné zhoršenie zdravotného stavu sťažovateľa, vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie prevozu sťažovateľa na územie Indickej republiky, komunikácia so sťažovateľom, jeho spolupráca ako aj vybavenie všetkých ostatných náležitostí potrebných na riadne dodržanie postupu, ktorý upravujú medzinárodné dohody, ktorými sú obe krajiny signátormi, pričom po celý čas zaistenia žalovaný bude postupovať v súlade s ustanovením § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov. Žalovaný v závere rozhodnutia konštatoval, že predmetné zaistenie je v súlade s

článkom 5 ods. 1 písm. f) Európskeho dohovoru o ľudských právach a základných slobodách.

II.

Konanie na krajskom súde

7. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- rozhodnutie žalovaného je nezákonné a nepreskúmateľné,
- žalovaný stanovil dĺžku doby zaistenia do 06.09.2018, ktorá je neprimerane dlhá a uvedenú dĺžku doby zaistenia náležite neodôvodnil konkrétnymi dôvodmi a konkrétnymi skutkovými okolnosťami.

Žiadal, aby súd vydal rozsudok, ktorým nariaďuje bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia.

8. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že jej nebolo možné vyhovieť z nasledujúcich dôvodov:

- k žalobnej námietke týkajúcej sa dĺžky doby zaistenia správny súd uviedol, že žalovaný predĺženie doby zaistenia stanovil na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 06.09.2018, pričom nejde o konkrétny dátum doby zaistenia, ale o hraničný termín doby zaistenia. Sťažovateľ bol zaistený na výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení, pričom dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré patrí komunikácia štátnych orgánov Slovenskej republiky so štátnymi orgánmi Indickej republiky a vybavovanie prostriedkov na zabezpečenie prevozu sťažovateľa na územie Indickej republiky, čo je sťažované aj skutočnosťou, že sťažovateľ s príslušnými orgánmi nespôlupracuje, čo vyplýva aj zo žiadosti o predĺženie lehoty zaistenia sťažovateľa Prezídia policajného zboru, úrad hraničnej a cudzineckej polície, útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov číslo PPZ-HCP-ME-54-020/2017-U zo dňa 04.10.2016,

- správny súd uviedol, že počas celej doby zaistenia bude žalovaný postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z. a skúmať, či trvá účel zaistenia,

- správny súd pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného vychádzal z námietky uvedenej v správnej žalobe sťažovateľa a konštatoval, že preskúmané rozhodnutie je vecne správne a sťažovateľom uplatnená námietka voči nemu uvedená v jeho žalobe nie je dôvodná, preto žalobu sťažovateľa podľa § 190 SSP zamietol.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

9. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t. j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t. j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

10. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol:

- namietal, že žalovaný sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, poukázal na to, že

vo svojej žalobe poukázal viaceré rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré konštatujú povinnosť žalovaného náležite odôvodniť a relevantnými dokladmi podložiť rozhodnutie žalovaného, keďže zaistením na maximálnu dobu ide o závažný zásah do práv sťažovateľa, namietal, že správny súd sa nezaoberal námietkou nedostatočného odôvodnenia predĺženia jeho zaistenia, odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, najmä od právnych názorov uvedených v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.9Sža/22/2010),

- žalovanému vyčítal, že nevezal do úvahy a v odôvodnení rozhodnutia sa nezaoberal žiadnym zo sťažovateľom uvedených rozhodnutí kasačného súdu,

- poukázal na rozsudok Mestského súdu v Prahe sp. zn. 7AA/50/2011 zo dňa 14.03.2011) ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10Sza/4/2012, z ktorých vyplýva, že „žalovaný je povinný zdôvodniť dĺžku doby zaistenia, najmä tiež pokiaľ využije maximálnu dobu zaistenia. Takéto pochybenie je podstatnou vadou, ovplyvňujúcou zákonnosť rozhodnutia ako celku, pretože doba zaistenia je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia“

- z rozhodnutia žalovaného a ani z rozsudku nie je zrejmé, na základe akých argumentov a podkladov došlo k predĺženiu lehoty zaistenia sťažovateľa, namietal, že v rozhodnutí žalovaného je uvedené len strohé konštatovanie a poukázanie na ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov a to že sťažovateľ dostatočne nespupracuje alebo že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad.

11. Navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok krajského súdu zmení tak, že rozhodnutie žalovaného v celom rozsahu zrušuje a zároveň nariaďuje, aby bol sťažovateľ bezodkladne prepustený zo zaistenia.

B)

12. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadril.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

13. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 ods. 1 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20.12.2017 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

14.V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o predĺžení zaistenia sťažovateľa podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z., a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky sťažovateľa sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona č. 404/2011 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie

f) neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 prvá veta zákona č. 404/2011 Z.z., Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto

obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z., policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný

d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade skonanim ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

15. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihliadnutím na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t. j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

16. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

17. Sťažovateľ ďalej namietal, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.). V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu (viď bod č. 9) vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

18. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu nezistil nedostatky právneho posúdenia v merite veci, ako ani odklon od ustálenej rozhodovacej praxe.

19. Sťažovateľ sa nestotožnil s posúdením ako žalovaného v preskúmanom rozhodnutí, tak aj krajského súdu v rozsudku, a namietal, že došlo k predĺženiu jeho zaistenia na maximálne možnú dobu, pričom z rozhodnutia žalovaného a ani z rozsudku nie je zrejmé, na základe akých argumentov a podkladov došlo k predĺženiu lehoty zaistenia sťažovateľa.

20. V tejto súvislosti kasačný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia a vo svojej judikatúre zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie (v závislosti na

povahu, dĺžku, dôsledky a spôsob zaistenia), dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka . Ide tak o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca , zaručeného čl. 8 Charty (a vo všeobecnej rovine aj článok 7 ods. 1 Charty), ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen zákonom o pobyte cudzincov, ale predovšetkým ústavným poriadkom.

21. Krajnej povahy tohto inštitútu si bol napokon vedomý aj zákonodarca, a preto ustanovením § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov (nadväzujúcim na obdobnú úpravu v článku 15 ods. 6 návratovej smernice) striktne obmedzil dobu, po ktorú je možné cudzinca obmedziť na slobode najviac na šesť mesiacov, respektíve ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny alebo výkon trestu vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov.

22. Pokiaľ teda došlo k zaistieniu navrhovateľa podľa § 88 ods.1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov a predĺžení doby zaistenia a doba zaistenia nepresiahla zákonom maximálne povolenú dobu 18 mesiacov, kasačný súd musel konštatovať, že žalovaný s poukazom ustanovenie § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov správne ustálil, že policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o dvanásť mesiacov. Z ustanovenia § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov však nevyplýva obmedzenie predlžovať lehotu jedenkrát alebo viackrát, ale len časové obmedzenie spočívajúce vtom, že táto lehota môže byť predĺžená najviac o 12 mesiacov.

23. Možno teda všetky zhora vyslovené závery zhrnúť tak, že jednotlivé doby, po ktorej bol navrhovateľ (hoc aj opakovane) zaistený pre jeden a ten istý dôvod, právne subsumovaný pod rovnakou literou § 88 ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, sa sčítavajú a vo svojom úhrne nesmie prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v 88 ods. 4 toho istého zákona.

24. Po vyhodnotení uvedenej námietky, ktorú odvolací súd považoval za nedôvodnú, pristúpil k vyhodnoteniu námietky ohľadne nedostatočného odôvodnenia jeho zaistenia.

25. Ako vyplýva z preskúmaného rozhodnutia, žalovaný odôvodnil dĺžku zaistenia (predĺženia zaistenia) sťažovateľa konkrétnymi dôvodmi, za ktoré označil nespoluprácu sťažovateľa pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu ako aj skutočnosť, že sa napriek vykonaným úkonom, nepodarilo zabezpečiť náhradný cestovný doklad.

26. Pozornosti kasačného súdu neuniklo, že sťažovateľ počas administratívneho konania vystupoval pod rôznymi identitami (aliasmi), rovnako uvádza dva rôzne dátumy nariadenia. Samotný sťažovateľ nespochybnuje závery žalovaného o jeho nespolupráci pri vybavovaní náhradného cestovného dokladu a neponúka ani žiadne akceptovateľné vysvetlenie, prečo vystupuje pod rôznymi identitami. Preto nebolo možné žalovanému vyčítať, keď na základe takýchto zavádzajúcich informácií o totožnosti sťažovateľa, ktoré komplikujú žalovanému úspešne docieľiť vybavenie náhradného cestovného dokladu, dospel k záveru o potrebe predĺženia doby zaistenia práve pre nespoluprácu sťažovateľa ako aj pre skutočnosť, že sa nepodarilo zabezpečiť náhradný cestovný doklad. Takýto záver žalovaného je logický a akceptovateľný.

27. Nie je sporné, že zastupiteľský úrad nevydal sťažovateľovi napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia náhradný cestovný doklad.

28. Preto pokiaľ žalovaný rozhodol o predĺžení doby zaistenia tak, ako je uvedené vo výroku jeho rozhodnutia, pričom táto doba neprekročila po sčítaní doby zaistenia zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia, žalovaný aj s poukazom na okolnosti daného prípadu, ktoré spočívali v uprednostnení záujmu spoločnosti na ochrane verejného poriadku a bezpečnosti pred záujmami a právom jednotlivca na osobnú slobodu, rozhodol v súlade so zákonom.

29. Najvyšší súd na základe vyššie uvedených úvah konštatoval, že krajský súd dospel k správneému záveru, keď žalobu sťažovateľa zamietol. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými námietkami navrhovateľa a dospel k správneému záveru, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a žalovaný v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie o predĺžení doby zaistenia sťažovateľa.

30. Kasačný súd má za to, že preskúmané rozhodnutie je dostatočne riadne odôvodnené, pokiaľ ide o dĺžku lehoty zaistenia. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 11. decembra 2015, sp. zn. 10SZa/23/2015: „Pokiaľ správny orgán stanovenú dĺžku doby zaistenia odôvodní preukázateľne existujúcimi skutočnosťami, ktoré odôvodňujú stanovenú dobu zaistenia ako čas nevyhnutne potrebný na zaistenie cudzinca, jeho rozhodnutie je z pohľadu určenia takejto doby zaistenia súladné so zákonom.“

31. Stanovenú lehotu predĺženia zaistenia žalovaný odôvodnil existujúcimi skutočnosťami, ktoré aj podľa názoru kasačného súdu odôvodňujú takýto „čas nevyhnutne potrebný“ na predĺženie zaistenia sťažovateľa, pričom povinnosť skúmať podmienky zaistenia v jeho priebehu žalovanému vyplýva priamo z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z.z., ako to aj uviedol žalovaný v preskúmanom rozhodnutí. Podľa kasačného súdu tak námietka sťažovateľa, že žalovaným stanovená dĺžka zaistenia nebola dostatočne odôvodnená existujúcimi skutočnosťami, nemohla vo svetle dôvodov rozhodnutiu žalovaného obstáť.

32. Jednotlivé doby, počas ktorých bol sťažovateľ (hoc aj opakovane) zaistený pre jeden a ten istý dôvod, právne subsumovaný pod rovnakou literou § 88 ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z.z., sa sčítavajú a vo svojom úhrne nesmie prekročiť maximálnu dobu zaistenia ustanovenú v 88 ods. 4 toho istého zákona. Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený iba na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov. Ustanovenie § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z.z. umožňuje policajnému útvaru okrem iného aj z dôvodu, že zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad cudzincovi predĺžiť dobu zaistenia maximálne o 12 mesiacov. Vďaka transpozícii Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej na účely rozsudku len „návratová smernica“) sa maximálna lehota zaistenia, ktorá bola predtým 180 dní, predĺžila dokopy na najviac 18 mesiacov.

33. Preto pokiaľ žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia tak, ako je uvedené vo výroku preskúmaného rozhodnutia, pričom táto doba neprekročila po sčítaní doby zaistenia zákonom povolenú maximálnu dobu zaistenia, žalovaný aj s poukazom na okolnosti daného prípadu, rozhodol v súlade so zákonom.

34. Preto, ak krajský súd dospel k právneému záveru totožnému so záverom žalovaného a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj kasačný súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v konaní o kasačnej sťažnosti. Tieto boli obdobné ako námietky, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vyporiadal. Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. ako nedôvodnú zamietol.

35. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 167 ods. 1 S.s.p.) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 S.s.p. a analogicky podľa § 168 S.s.p.).

36. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.